

USAs krig mot Latinamerika

Noam Chomsky

Även om skandalen med Obamas säkerhetsvakter i Cartagena, som gick på bordell och vägrade betala, tog över medieutrymmet, var förra månadens toppmöte i Cartagena Colombia av stor betydelse. Detta av tre skäl: Kuba, knarkhandeln och bekämpningens förödande inverkan i Central- och Sydamerika och USAs isolering. Toppmötet slutade utan gemensamt uttalande på grund av USAs obstruktion som kan leda till att OAS går i graven.

Latinamerikanerna har tillräckligt lång erfarenhet av USAs meritlista när det gäller mänskliga rättigheter för att inte köpa argumentet att Kuba måste hållas utanför finrummen på grund av påstått odemokratisk praktik. Särskilt som Kuba varit utsatt för terroristangrepp från USA och en kriminell blockad som straff för sitt oberoende.

Det behövs inga djuplodande studier för att inse att Washington stöder demokrati i andra länder allenast om det är förenligt med USAs strategiska och ekonomiska mål. Och de demokratisträvanden de stöder är - som den nyreaganitiska akademikern Thomas Carothers förklarar - "begränsade, uppifrån styrda förändringar som inte riskerar att påverka de traditionella maktstrukturer som längre varit USAs allierade i mycket odemokratiska samhällen".

Kubafrågan gjorde att den för Latinamerika så avgörande kritiken mot USAs "krig mot knarket" inte hanns med. Den är inte ny. För 3 år sedan publicerade "Latinamerikanska kommissionen om knark och demokrati", ledd av 3 tidigare presidenter från Brasiliens, Mexiko och Colombia, en nedslående rapport om knarkkriget.

I dramatisk kontrast till målsättningen har USAs 40 år gamla krig mot knarkhandeln inte haft någon effekt på bruket eller priset på knark i USA, men däremot skapat omfattande förödelse i hela världsdelen. Problemet ligger i grunden i USA, såväl efterfrågan på knark som försäljningen av vapen. Latinamerikanerna är de omedelbara offren för skrämmande nivåer av våld och korruption och det missbruk som sprider sig längs handelsvägarna.

När en politik hängivet drivs i tiotals år trots vetenskap om dess misslyckande att uppnå de satta målen, ställs oundvikligen frågan om motiven. Ett sätt att förstå de verkliga motiven är att utreda vilka de verkliga följderna är. Och de är inte svåra att se.

I Colombia har USAs knarkkrig tjänat som tunn fernissa över kriget mot befrielseörelsen. Giftig besprutning har förstört grödor och biologisk mångfald och drivit miljoner fattiga bönder till städernas slum. Det öppnar stora områden för gruvdrift, industriellt jordbruk, storgods och andra fördelar för de rika och mäktiga.

Och ju mer "bistånd" som pumpas in i Honduras av USAID, DEA, FBI eller Colombias specialstyrkor, desto fler honduraner begravs, desto mer blod flyter det och desto fler Cessnapan med kokain från Colombia landar på de tre mäktiga godsägarnas mark.

Andra som tjänar på knarkkriget är bankerna - ofta i USA - som tvättar de massiva penningströmmarna. I Mexiko är 80 procent av knarkkartellernas pengar intvättade i den lagliga ekonomin. Samma utveckling kan studeras på andra håll.

I USA är de främsta offren afroamerikanska män och i ökande utsträckning kvinnor och latinamerikaner: som blivit överflödiga genom ekonomins finansialisering och produktionens flyttning utomlands sedan 70-talet. Genom det starkt selektiva inhemska kriget mot knarket har dessa grupper skickats i fängelse. Det är huvudorsaken till den radikala ökningen av fängelseinterner sedan 80-talet, en internationell skandal. Processen liknar den "sociala rensning" som pågår i USAs klientstater i Latinamerika för att bli av med de "oönskade".